

HỒI THỨ MỘT TRĂM BA MƯƠI HAI**LẬP KIỂM TRẬN BAO VÂY PHƯỜNG GIÁO QUYẾT**

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Tiểu sư muội! Tiểu sư muội...

Rồi chàng không nói thêm được nữa.

Nhạc Linh San nói:

- Đại sư ca! Đại sư ca mau mau??? phái Tung Sơn đến đây tìm đại sư ca??? Nàng nói ra vẻ rất cấp bách.

Lệnh Hồ Xung được nghe tiếng??? chàng cũng chẳng cần. Phái Tung Sơn??? cũng chẳng buồn để tâm???

Đột nhiên nghe đánh "bình" một tiếng, cửa phòng bị đẩy mở ra. Nhạc Bất Quần mặt giận hầm hầm, xăm xăm bước vào lớn tiếng hỏi:

- Lệnh Hồ Xung! Người làm nhiều việc tốt quá! Người đã giết cả bạc tiền bối võ lâm ở phái Tung Sơn mà lại còn bảo là yêu nhân Ma giáo để lừa dối ta.

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi lại:

- Đệ tử... giết bạc tiền bối phái Tung Sơn ư? Chuyện này ở đâu mọc ra?...

Chàng ngó thấy Nhạc phu nhân đi sau Nhạc Bất Quần liền nói tiếp:

- Sư... sư... Hải nhi thật không bao giờ lại đi giết đệ tử phái Tung Sơn.

Nhạc Bất Quần tức giận quát:

- Bạch Đầu tiên ông Hạ Bốc và Ngốc Ưng Sa Thiên Giang hai vị này bị chết về tay người mà người còn cãi không phải người hạ sát ư?

Lệnh Hồ Xung vừa nghe tới ngoại hiệu hai người liền nhớ đến lão trọc đầu lúc tự sát đã thốt ra câu nói: "Ngốc Ưng này có là kẻ hèn kém cũng nhất định không chịu đầu hàng địch nhân". Còn lão đầu bạc chắc tên hiệu là Bạch Đầu tiên ông Bốc Trầm gì đó.

Chàng liền nói:

- Một lão già tóc bạc và một lão trọc đầu thì đúng là hải nhi đã giết thật. Hải nhi không biết hai vị đó là môn hạ phái Tung Sơn. Hai vị sử đơn đao, đâu có phải là võ công của phái này.

Nhạc Bất Quần vẻ mặt càng nghiêm khắc hỏi:

- Thế ra hai vị này đúng đã bị người giết chết ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng thế!

Nhạc Linh San nói:

- Gia gia! Lão tóc bạc và lão trọc đầu...

Nhạc Bất Quần la lên:

- Bước đi! Ai bảo người vào đây? Chỗ chúng ta đang nói chuyện người nói leo vào làm chi?

Nhạc Linh San cúi đầu xuống từ từ đi ra ngoài phòng.

Lệnh Hồ Xung trong lòng vừa thê thảm vừa hoan hỉ. Chàng nghĩ thầm:

- Sư muội và Lâm sư đệ mà có hòa hợp với nhau thì chắc đối với ta vẫn giữ mối tình đậm thắm. Nàng phải liều lĩnh chạy vào đây để đưa tin cho ta giữa lúc phụ thân nàng đang nặng lời trách mắng. Nàng bảo ta mau mau lánh nạn...

Lệnh Hồ Xung còn đang ngẫm nghĩ thì Nhạc Bất Quần cười lạt nói:

- Võ công của Ngũ nhạc kiếm phái mà người chưa biết ư? Hai vị Bốc, Sa ở về bàng chi phái Tung Sơn mà người cũng tàn ác với họ. Không biết đã dùng thủ đoạn đê hèn nào để giết người. Vết máu chảy từ ngoài đường vào tới Phước Oai tiêu cục. Bây giờ, Chung sư huynh ở phái Tung Sơn, đến đòi người thì người bảo sao?

Nhạc phu nhân chạy vào phòng nói:

- Bọn họ có chính mắt trông thấy Xung nhi đã hạ sát không? Nếu chỉ căn cứ vào vết máu thì không thể đến tiêu cục chúng ta để đòi người được. Vậy chúng ta cứ đuổi họ ra là xong.

Nhạc Bất Quần nói:

- Sư muội! Đến bây giờ mà sư muội còn o bế một tên vô lại làm hết mọi điều tàn ác ư? Ta đường đường là chủ môn phái Hoa Sơn, đâu có thể nói dối như gã tiểu súc sinh này được. Sư muội... Sư muội! Nếu chúng ta cũng làm thế thì còn chi là thanh danh?

Lệnh Hồ Xung mấy năm nay thường nghĩ đến sư muội, sư nương đã là sư huynh, sư muội với nhau lại kết thành quyến thuộc, nếu có một ngày kia chàng được cùng tiểu sư muội huê duyên thì thật là mọi việc mỹ mãn, chàng không còn mong gì hơn nữa. Lúc này chàng nghe sư phụ, sư nương nói chuyện với nhau đều có vẻ nghiêm khắc thì lòng chàng tự nhủ:

- Giả tử tiểu sư muội mà là vợ ta thì nàng muốn làm gì thì làm. Nếu nàng làm được việc tốt là may mà có làm điều chi tệ hại cũng thôi, ta quyết không mảy may trái ý nàng. Nàng có bảo ta làm việc đại ác không thể tha thứ thì ta cũng chỉ chau mày là cùng.

Nhạc Bất Quần nhìn Lệnh Hồ Xung chăm chăm. Bỗng tiên sinh thấy chàng lộ vẻ ôn hòa mỉm cười, khước mắt chứa đựng tình ý trông về phía con gái đang đứng ở cửa phòng, thì tiên sinh càng tức giận, không ngăn cản được, liền lớn tiếng quát:

- Tên tiểu súc sinh kia! Đã đến thế này mà trong lòng người còn có ý nghĩ đòi bại ư?

Nhạc Bất Quần vừa quát lên, lập tức khiến cho Lệnh Hồ Xung đang lúc ngẫm nghĩ miên man chợt tỉnh táo lại. Chàng ngừng đầu lên thì thấy sắc mặt sư phụ biến thành màu tía. Tiên sinh lại giơ tay toan đập xuống đầu chàng. Lòng chàng bỗng cảm thấy vui mừng khôn tả. Chàng nghĩ rằng con người ta ở đời thật khó mà chịu nổi chua cay. Nay ta được chết về bàn tay của sư phụ thì thật là cách giải thoát nỗi đau khổ rất

khoan khoái. Nhất là tiểu sư muội đứng bên được nhìn thấy ta bị chết vì phát chưởng của phụ thân nàng, nàng sẽ hiểu rõ điều mưu cầu ở đáy lòng ta.

Chàng nghĩ vậy liền tủm tủm cười, lại đưa mắt nhìn Nhạc Linh San để chờ phát chưởng của sư phụ.

Lệnh Hồ Xung bỗng nghe trên đầu có tiếng gió, biết là phát chưởng của Nhạc Bất Quần sắp đánh xuống tới nơi.

Nhạc phu nhân bỗng la lên:

- Không được đâu!

Bà vội tiến vào phòng phóng chỉ điểm huyết "Ngọc chằm" của đức trượng phu.

Hai ông bà học nghề đồng môn từ thuở nhỏ, vẫn đối chiếu với nhau nên quen thuộc kỹ rồi. Chỗ Nhạc phu nhân điểm huyết đây là một yếu huyệt trí mạng.

Nhạc Bất Quần dù có xoay tay lại công kích thì Nhạc phu nhân đã đứng chắn ở trước mặt Lệnh Hồ Xung.

Nguyên bà thấy tình thế gấp rút không thể cứu viện kịp. Trong lúc nguy cấp, bà liền sử chiêu ác liệt công kích trượng phu khiến cho Nhạc tiên sinh phải thu chưởng về tự cứu.

Nhạc Bất Quần sắc mặt xám xanh, tức giận hỏi:

- Sư muội... Sư muội làm gì vậy?

Nhạc phu nhân không trả lời tiên sinh, chỉ giục Lệnh Hồ Xung:

- Xung nhi! Chạy... Chạy mau đi...

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hài nhi không chạy nữa. Sư phụ đã muốn giết hài nhi thì hài nhi cam đành chịu chết, vì tội hài nhi có chết cũng không oan.

Nhạc phu nhân dậm chân nói:

- Đã có ta ở đây y không giết ngươi được. Ngươi chạy đi! Chạy càng xa càng tốt... Vĩnh viễn đừng trở về nữa.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Hừ! Để gã chạy rồi thì còn ba người phái Tung Sơn ngoài kia chúng ta đối phó với họ bằng cách nào?

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Té ra sư phụ vẫn có lòng úy kỵ bọn Chung Trấn. Chi bằng ta ra trước để phát lạc ba người đó đã.

Chàng liền lớn tiếng đáp:

- Hay lắm! Để hài nhi ra gặp bọn họ.

Chàng nói xong rào bước ra ngoài.

Nhạc phu nhân gọi giạt lại:

- Người không ra được đầu, sẽ bị chúng giết chết.

Nhưng Lệnh Hồ Xung chạy rất mau, xông ra ngoài đại sảnh.

Quả nhiên Cử khúc kiếm Chung Trấn, Thần tiễn Đặng Bát Công và Cẩm mao sư Cao Khắc Tân ở phái Tung Sơn đang ngồi bệ vệ vào địa vị tân khách ở mé Tây.

Lúc này Lệnh Hồ Xung một là đã đổi ý phục của điểm tiểu nhị, hai là Nhạc phu nhân lúc cứu chàng đã lau vết máu trong người chàng cùng rửa sạch bùn đất trét trên mặt. Lúc này chàng khác hẳn với bộ mặt ban đêm mà bọn Chung Trấn đã gặp ngoài khách điểm trong ấp 28, nên chúng không nhận ra chàng.

Lệnh Hồ Xung ngồi xuống chiếc ghế thái sư đối diện, lạnh lùng hỏi:

- Ba vị tới đây làm chi?

Bọn Chung Trấn đột nhiên thấy gã thiếu niên sắc mặt lợt lạt lại không còn chút huyết sắc, mình mặc quần áo quê kệch tầm thường mà dám ngồi với mình thì thật là vô lễ.

Chúng đùng đùng nổi giận, Cẩm mao sư Cao Khắc Tân tính nét lại càng nóng nảy quát hỏi:

- Mi là đứa nào?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Các người là cái cóc gì?

Cao Khắc Tân chưng hửng nghĩ thầm:

- Gã gọi mình như vậy dĩ nhiên là hỗn xược, liền sa sầm nét mặt lớn tiếng:

- Kêu Nhạc tiên sinh ra đây! Hạng mi mà nói chuyện với chúng ta được ư?

Lúc này Nhạc Bất Quần, Nhạc phu nhân, Nhạc Linh San cùng quần đệ tử phái Hoa Sơn đều đã đến phía sau nhà khách. Mọi người nghe Lệnh Hồ Xung đối đáp như vậy, rất lấy làm kỳ. Nhạc Linh San cũng hỏi:

- Các vị là ông gì?

Rồi nàng không nhịn được bật lên tiếng cười.

Nhưng nàng chợt nhớ tới tình thế trước mắt phe Tung Sơn có ba tay cao thủ võ lâm mà đại sư huynh đã giết người của bọn họ lại ra điều vô lễ với chúng thì nếu xảy ra cuộc động thủ chắc đại sư ca gặp chuyện dữ nhiều lành ít. Chẳng lẽ gia nương ta lại đúng tay vào giúp y. Kết quả thật khó mà lường được.

Nàng nghĩ tới đây cảm thấy lo buồn. Nhưng chỉ thoáng cái nàng lại nổi lên trận cười ha hả.

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Nhạc tiên sinh là ai? à phải rồi! các hạ muốn hỏi chương môn phái Hoa Sơn, thì ta đây cũng đang tìm Nhạc tiên sinh để tra hỏi vì sao lão lại chứa những quân vô lại ăn cắp phái Tung Sơn có hai tên đệ tử rất tệ hại. Một tên là Bạch Đầu yêu ông Bốc Trầm và một tên là Ngốc Kiều Sa Thiên Giang đã bị ta giết rồi. Nghe nói phái này còn ba tên đang ẩn lánh ở trong Phước Oai tiêu cực. Ta cũng đến đòi Nhạc tiên sinh nào

đó phải giao bọn chúng ra mà Nhạc tiên sinh không chịu. Thực tức đến chết người! Tức đến chết người.

Chàng thủng thảng lớn tiếng gọi:

- Nhạc tiên sinh! Phái Tung Sơn có ba đứa vô lại một tên là Lan thiết kiếm Chung Trấn, một tên là Tiểu Quỷ Tiên Đạng Bát Công và một tên nữa là Lãi bì miêu Cao Khắc Tân. Xin tiên sinh mau mau giao người để ta đòi nợ chúng.

Bọn Nhạc Bát Quân nghe chàng la vậy ngơ ngác nhìn nhau. Ai cũng kinh hãi.

Nhạc Bát Quân cùng Nhạc phu nhân đều hiểu Lệnh Hồ Xung là lỏi như vậy để nói rõ việc giết người không liên quan gì đến phái Hoa Sơn. Nhưng ba người phái Tung Sơn đều là nhân vật thành nhân đã lâu, nhất là Cửu khúc kiếm Chung Trấn bản lĩnh càng cao thâm hơn. Lệnh Hồ Xung lại bị thương trầm trọng, chỉ sợ chàng đứng một lúc không vững là bị té nhào, mà sao chàng dám lớn mật nói càn đến thế, lại dám ra mặt khiêu chiến. Nghe lời chàng ta thì hiển nhiên chàng biết rõ lai lịch bọn Chung Trấn.

Đêm hôm ấy xảy cuộc đả đấu, chàng vùng kiếm đâm một nhát mà trúng cả cặp mắt 15 tên cao thủ thì kiếm pháp đó không phải là tầm thường. Có điều bản lĩnh của Cửu Khúc Kiếm Chung Trấn so với 15 người kia có chỗ bất đồng. Hướng chỉ hiện giờ Lệnh Hồ Xung đang bị trọng thương thì động thủ với người làm sao được?

Bỗng thấy Cao Khắc Tân nhảy vọt ra, trường kiếm rút khỏi vỏ nhằm Lệnh Hồ Xung đâm tới.

Chung Trấn là người sẵn mưu lược liền giơ tay cản Cao Khắc Tân lại, nhìn Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tôn giá là ai?

Lệnh Hồ Xung cười ha hả đáp:

- Ta nhận được các người mà các người không nhận được ta. Phái Tung Sơn các người muốn đem Ngũ nhạc kiếm phái hợp làm một để cho phái Tung Sơn nuốt trửng bốn phái kia, bọn người đến Phúc Kiến một là để đoạt "Tịch Tà kiếm phổ" của nhà họ Lâm, hai là để trừ diệt các phái Hoa Sơn, Hằng Sơn đã có nhiều các nhân vật trọng yếu tới đây. Bao nhiêu âm mưu của các người ta đã hoàn toàn phanh phui ra hết. Ha ha! Thật đáng tức cười! Thật đáng tức cười!

Nhạc Bát Quân và Nhạc phu nhân đưa mắt nhìn nhau. Hai người cùng nghĩ thầm trong bụng:

- Những lời gã nói đây chưa chắc hoàn toàn vô căn cứ.

Bỗng nghe Chung Trấn hỏi:

- Tôn giá là nhân vật phái nào?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ta là một thứ cô hồn vô chủ miêu lớn không chịu nhận, chùa nhỏ chẳng thu. Ta là hoang sơn dã quỷ, quyết không cướp đoạt đường sống của phái Tung Sơn các người đâu. Các người cứ yên lòng. Ha ha! Ha ha!

Tiếng cười của chàng đượm vẻ thê lương.

Chung Trấn nói:

- Tôn giá đã không phải là nhân vật phái Hoa Sơn thì bọn tại hạ không quấy nhiễu Nhạc tiên sinh nữa. Vậy mời tôn giá quá bộ ra ngoài nói chuyện.

Mấy câu hần nói tuy lạnh lùng nhưng mắt lộ hung quang đằng đằng sát khí. Hiển nhiên hần muốn điều tra cho biết rõ lai lịch Lệnh Hồ Xung rồi quyết tâm trừ diệt.

Nguyên Chung Trấn tuy là con người tự phụ nhưng vẫn úy kỵ Nhạc Bất Quần nên không dám rút kiếm giết người ở trong Phước Oai tiêu cục. Hần muốn dẫn dụ Lệnh Hồ Xung ra ngoài rồi mới động thủ.

Hần nói câu này rất hợp ý Lệnh Hồ Xung chàng liền lớn tiếng la:

- Nhạc tiên sinh! Từ nay trở đi tiên sinh phải gia tâm đề phòng! Giáo chủ Ma giáo là Nhâm Ngã Hành mà xuất hiện thì trong người hần có "Hấp tinh đại pháp" chuyên để hút hết nội lực người ngoài đó. Hần đã nói ra miệng sẽ đến phái Hoa Sơn đòi nợ. Sau nữa phái Tung Sơn cũng muốn nuốt trửng phái Hoa Sơn của tiên sinh. Tiên sinh là người quân tử song người ta lòng lang dạ thú mình cũng phải đề phòng. Chuyến này bọn họ đến Phúc Châu là có ý muốn nói chuyện với tiên sinh mấy vấn đề.

Chàng nói rồi rảo bước đi ra cửa.

Bọn Chung Trấn liền theo sau.

Lệnh Hồ Xung đi mau ra khỏi Phước Oai tiêu cục bỗng thấy bọn ni cô cùng phụ nữ đứng ngoài cổng lớn. Đó chính là đoàn nữ đệ tử phái Hằng Sơn.

Trịnh Ngạc và Nghi Lâm hai người đều tay bưng một hộp đồ lễ đứng ở cổng Phước Oai tiêu cục để bái phỏng Nhạc Bất Quần cùng Nhạc phu nhân.

Lệnh Hồ Xung sững sốt vội quay đầu đi để bọn họ khỏi trông thấy. Chàng đã chạm mắt với Trịnh Ngạc. May Nghi Lâm đứng ở đường sau chưa trông rõ mặt.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm:

- Bọn ni cô và thiếu nữ này biết sư phụ ta ở đây mà đến bái kiến thì đã có sư phụ cùng sư nương trông nom cho, chắc bọn họ cũng không đến nỗi thất bại.

Lệnh Hồ Xung không muốn cho Nghi Lâm thấy mặt liền né sang bên lướt qua. Bọn Chung Trấn, Cao Khắc Tân, Đặng Bất Công ngăn lại quát hỏi:

- Người định trốn chăng?

Lúc này Nhạc Bất Quần, Nhạc phu nhân và quần đệ tử phái Hoa Sơn đều ra cổng trước để xem Lệnh Hồ Xung đối phó với Chung Trấn ra sao.

Lệnh Hồ Xung liền cười nói:

- Ta không có khí giới thì đánh thế nào được?

Nhạc Linh San rút thanh kiếm ra khỏi vỏ đánh soạt một tiếng rồi la lên:

- Đại...

Nàng toan liệng kiếm tới cho Lệnh Hồ Xung nhưng Nhạc Bất Quần vừa đưa hai ngón tay ra cặp lấy sống kiếm giữ lại, vừa lắc đầu.

Những cử động của Nhạc Linh San đều lọt vào mắt Lệnh Hồ Xung khiến chàng rất được an ủi trong lòng.

Chàng tự nhủ:

- Tiểu sư muội đối với ta vẫn có mối tình tha thiết như xưa.

Bất thành linh có tiếng người la hoảng:

- Lệnh Hồ Xung biết ngay có người tập kích. Chàng không kịp quay đầu lại, lập tức nhảy vọt về phía trước thoát ra ngoài. Nội lực cực kỳ thâm hậu, chàng nhảy vừa cao vừa lẹ. Tuy nhiên chàng cảm thấy luồng gió thổi vào sau gáy mát rượi. Một nhát kiếm nhằm sau lưng chém tới. Nếu cái nhảy vừa rồi chỉ chậm lại nháy mắt, hay lực đạo không đủ, nhảy gần hơn chừng nửa thước nữa thì người chàng đã đứt làm hai đoạn. Thật là nguy hiểm muôn phần.

Giữa lúc ấy bỗng nghe những tiếng quát tháo vang lên. ánh bạch quang chuyển động. Bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn đồng thời động thủ. Cứ bảy người là một đội. Tất cả bọn chia làm ba đội.

Bảy thanh trường kiếm kèm giữ một người. Thế là bọn Chung Trấn ba tên bị bao vây riêng ra ba chỗ.

Từ lúc bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn rút kiếm, rồi bước cho đến lúc xuất chiêu chỉ trong chớp mắt là hoàn thành. Động tác đã cực kỳ mau lẹ, thân pháp lại nhẹ nhàng bay bướm trông rất mỹ quan. Hiển nhiên các cô đã luyện tập một cách rất thành thục.

Mỗi mũi kiếm các cô đều chia ra toàn trở vào yếu huyệt đối phương như đầu, cổ, ngực, bụng, lưng, nách. Cả bảy chỗ trọng yếu trong người đều bị mũi kiếm kiếm chế.

Trận thế thành rồi các cô lại đứng yên không nhúc nhích nữa.

Kiểm pháp Chung Trấn thâm hiểm vô cùng mà chiêu thức lại ly kỳ cổ quái, khiến cho người ta khó mà lường được. Vì vậy mà người võ lâm tặng cho hán cái ngoại hiệu là "Cửu khúc kiếm".

Tuy Trung Chấn là tay cao thủ vào hạng nhất trong phái Tung Sơn, nhưng kiếm pháp của hán pha bàng môn tả đạo. Hán đã biến hóa khá nhiều kiếm pháp của phái này, chuyên ngả theo đường lối nham hiểm, tàn độc. Nhưng vì khi đối địch, phần nhiều hán chiếm được phần thắng. Hơn nữa hán lại là người cơ mưu xảo quyệt, làm việc tinh minh mẫn cán, nên được chưong môn là Tả Lãnh Thiên rất trọng dụng.

Lần này hán nghe Lệnh Hồ Xung phản phui việc phái Tung Sơn có ý mưu đồ thôn tính bốn phái kia, hán liền thừa lúc chàng bất cẩn mà hạ độc thủ. Hán còn có ý nhường cho đối phương tránh ra ngoài để khỏi đụng chạm với đệ tử phái Hằng Sơn.

Bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn lập thành kiếm trận rồi, Chung Trấn võ công thâm hậu là thế mà không nhúc nhích được chút nào. Tứ chi bách thế chỉ cất nhắc một chút là bị kiếm đâm vào ngay. Chưa chắc cả bảy mũi đều đâm trúng nhưng hán chỉ đụng vào một mũi là đã uống mạng rồi.

Nhạc Bất Quần và Nhạc phu nhân không hiểu việc xích mích giữa phái Hằng Sơn và bọn Chung Trấn ở ngoài ấp 28, đột nhiên thấy hai bên động thủ rất lấy làm kỳ.

Bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn kết thành kiếm trận một cách thần diệu khiến hai ông bà đều rất lấy làm kỳ.

Hai mươi một người chia làm ba đội. Ngoài những vạt áo bay phất phơ trước gió, cả 21 cô đều không nhúc nhích chút nào. Thế mà trong cái "tĩnh" có cái "động". Hai mươi một thanh trường kiếm lấp loáng ánh hàn quang có dấu những luồng sát khí vô cùng ác liệt.

Lệnh Hồ Xung reo lên:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Kiếm trận này thật là tinh thâm.

Chàng học phép "Độc cô cửu kiếm" chỉ chuyên tìm chỗ sơ hở của đối phương trong lúc ra chiêu thức, mà chiêu thức nào là chẳng có chỗ sơ hở. Còn kiến thức của chàng thời chẳng có chiêu thức nào hết mà đánh đâu được đấy. Thế gọi là "dĩ vô chiêu thắng hữu chiêu".

Bây giờ chàng thấy phái Hằng Sơn ngưng thần bất động. Bảy thanh kiếm đã tấn công lại tự thủ. Bảy thanh kiếm thanh thế liên hoàn tuyệt không có chỗ nào sơ hở, khiến Lệnh Hồ Xung thích quá reo hò tán thưởng.

Nguyên kiếm trận của phái Hằng Sơn dùng "tĩnh" để chế "động". Đã không động thì kiếm đâu ra chỗ sơ hở. Vậy cái diệu dụng kiếm pháp này cũng là một lối "dĩ vô chiêu thắng hữu chiêu".

Những tay cao thủ phái Hằng Sơn như Định Tĩnh, Định Nhân, Định Dật ba vị sư thái bản lãnh đều có một chỗ độc đáo là "Tĩnh", "Nhân", "Dật". Có điều kiếm trận này cần phải bảy người liên thủ đồng thời để kiếm chế địch nên cần phải bày trận cho thật mau lẹ. Nếu gặp phải tay cao thủ hạng nhất, làm cho trận bị rối loạn thì khó lòng giữ cho khỏi tan vỡ.

Nhạc Bất Quần đồng dục hỏi:

- Các vị đây có phải là các sư đệ ở phái Hằng Sơn không? Ba vị này là sư huynh ở phái Tung Sơn đó. Chúng ta đều là người nhà, không nên để tổn thương đến hòa khí.

Nhưng bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn không lý gì đến những lời khuyên can của Nhạc Bất Quần. Hai mươi một thanh trường kiếm vẫn giữ nguyên tình trạng không rung động chút nào.

Nguyên bọn này đau xót Định Tĩnh sư thái bị đánh chết ở dọc đường. Họ biết rằng tuy bà bị hại về tay bọn yêu nhân Ma giáo nhưng bọn Chung Trấn lại nhân lúc người ta gặp tai nạn, chẳng ra tay viện trợ thì chớ lại còn khiến cho mọi người công phần vì chúng có dã tâm toan thôn tính phái Hằng Sơn. Bây giờ chạm trán nơi đây, không biết ai đã ra lệnh bày ra kiếm trận này.

Chung Trấn thấy cục diện lâm vào tình trạng dằng dai mà bên hấn hoàn toàn đã bị uy hiếp. Hấn liền cười ha hả nói:

- Chúng ta cùng người một nhà, còn bày trò làm chi nữa? Lão phu chịu thua là xong chứ gì?

Hắn nói rồi liệng thanh kiếm xuống đất đánh choang một tiếng.

Người đứng đầu bọn đệ tử bao vây Chung Trấn là Nghi Hòa.

Nghi Hòa thấy đối phương liệng kiếm nhận thua, cô liền cầm thanh kiếm của Chung Trấn lên thu lấy.

Không ngờ Chung Trấn gót chân trái đã dẫm lên mũi kiếm ở dưới đất. Thanh kiếm nhảy vọt lên, hắn liền lấy đầu ngón tay đẩy mạnh vào đốc kiếm. Thanh kiếm phóng đi nhanh như điện.

Nghi Hòa bật tiếng la hoảng:

- úi chao!

Tay trái cô bị trúng kiếm. Thanh trường kiếm của cô cũng bị rút xuống đất.

Chung Trấn nổi lên tràng cười ha hả. ánh hào quang lấp lánh. Bọn đệ tử phái Hằng Sơn tới tấp bị thương. Trận thế rối loạn.

Đặng Bát Công và Cao Khắc Tân đồng thời phát động. Thế là xảy ra cuộc hỗn chiến.

© [HQD](#)